

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2013, č. j. 38 Ad 19/2012 – 400,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost směřující proti výroku I., jímž byla zamítnuta žaloba, **se z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost směřující proti výroku II. a III., jímž byl návrh na vydání předběžného opatření zamítnut a jímž nebyl přiznán žalobě odkladný účinek, **se o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Františku Drlíkovi, advokátovi, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, **se n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2005, č. j. KUOK/16850/05/OSV-DS/7025/SD- 117 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Krajský úřad Olomouckého kraje zamítnul odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu ze dne 28. 4. 2005, č. j. Soc/552/3361/2005/Dv, jímž žalobci nebyla přiznána dávka sociální péče podle ustanovení § 1 až 4 a § 7 odst. 1, 2 zákona ČNR č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociální potřebnosti“).

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 23. 6. 2005, v níž tvrdil, že napadené rozhodnutí je zmatečné a vydané vyloučenými úředníky, kteří žalobci opakovaně nepřiznávají pomoc. Žalobce požadoval spojení všech jeho věcí týkající se jeho žádostí o pomoc. Žalobce požadoval, aby mu soud ustanovil jako zástupce Mgr. Pavlu Frodlovou. Žalobce v neposlední řadě navrhoval přiznání odkladného účinku žalobě a vydání předběžného opatření, kterým by bylo Městskému úřadu v Zábřehu uloženo vyplácet žalobci dávku ve výši 7300 Kč.

[3] Krajský úřad Olomouckého kraje se k věci vyjádřil podáním ze dne 29. 7. 2005, v němž tvrdil, že žaloba je nepřipustná, neboť se jedná o rozhodnutí týkající se dávek sociální péče. K meritu věci uvedl, že žalobce nikdy netvrdil, že by úředníci krajského úřadu byli z projednávání věci vyloučeni.

[4] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 28. 6. 2005, č. j. 38 Cad 16/2005 – 10, řízení přerušil, protože zjistil, že probíhá u Okresního soudu v Šumperku řízení ve věci způsobilosti žalobce k právním úkonům. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 16. 8. 2006, č. j. 4 Ads 32/2006 – 38. Žalobce v rámci této kasační stížnosti uplatnil námitku podjatosti směřující vůči soudkyni JUDr. Bohuslavě Drahošové. O námitce podjatosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18. 10. 2005, č. j. Nao 25/2005 – 28, tak, že jmenovaná soudkyně není z projednávání věci vyloučena.

[5] Usnesením ze dne 17. 12. 2007, č. j. 38 Cad 16/2005 - 45, Krajský soud v Ostravě rozhodl o tom, že se v řízení pokračuje.

[6] Usnesením ze dne 6. 5. 2008, č. j. 38 Cad 16/2005 – 73, Krajský soud v Ostravě ustanovil žalobci zástupce JUDr. Milana Janíčka, advokáta. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2008, č. j. 4 Ads 91/2008 – 100.

[7] Usnesením ze dne 27. 11. 2008, č. j. 38 Cad 16/2005 – 111, Krajský soud v Ostravě nevyhověl žádosti žalobce o změnu advokáta. Rovněž proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 4 Ads 11/2009 – 130.

[8] Krajský úřad Olomouckého kraje se k věci opětovně vyjádřil podáním ze dne 12. 6. 2009, v němž rekapituloval průběh řízení a uvedl, že žalobce měl svou sociální situaci řešit uplatněním svých nároků u České správy sociálního zabezpečení, tj. měl si zvýšit příjem

pokračování

vlastním přičiněním uplatněním nároku na dávku důchodového pojištění – invalidní důchod.

[9] Usnesením ze dne 16. 7. 2009, č. j. 38 Cad 16/2005 – 146, Krajský soud v Ostravě zprostil JUDr. Milana Janíčka povinnosti zastupovat žalobce v této věci. Proti tomuto usnesení podal žalobce další kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 23. 5. 2011, č. j. 4 Ads 128/2009 – 208.

[10] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 6. 9. 2011, č. j. 38 Cad 16/2005 – 226, žalobu ze dne 23. 6. 2005 odmítl. Toto usnesení bylo na základě kasační stížnosti žalobce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 7/2012 – 63. V průběhu řízení o této kasační stížnosti byl žalobci usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 4 Ads 7/2012 – 12, jako jeho zástupce ustanoven Mgr. František Drlík, advokát.

[11] Žalobce v podání ze dne 18. 1. 2013 uvedl, že jeho případ byl zahájen už v roce 1993, přičemž v této kauze neobdržel žádné rozhodnutí nebo předvolání k soudu. Požadoval předvolání příslušníka Policie České republiky a zaměstnanců správních orgánů, kteří ve věci rozhodovali, jako svědků. Žalobce tvrdil, že uplatňuje svá práva dle nařízení vlády k provedení zákona č. 198/1993 Sb.

[12] Žalobce prostřednictvím svého zástupce doplnil svou žalobní argumentaci podáním ze dne 23. 1. 2013 a tvrdil, že krajský úřad postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav věci, že v téže věci bylo již zahájeno soudní řízení v roce 1993 a že krajský úřad překročil meze správního uvážení, když napadené rozhodnutí není dle žalobce řádně odůvodněno, protože se dostatečně nevypořádává s jeho námitkami. Žalobce dále namítal, že uplatňuje svá práva dle nařízení vlády č. 198/1993 Sb. a dospěl k závěru, že krajský úřad měl prvostupňové rozhodnutí pro jeho neurčitost zrušit.

[13] Krajský soud v Ostravě nařídil ve věci jednání na 19. 2. 2013. Předvolání k jednání bylo žalobci doručeno dne 30. 1. 2013. Podáním ze dne 30. 1. 2013 se žalobce domáhal odročení jednání, přičemž poukazoval na to, že jako žalovaný správní orgán byl krajským soudem označen Krajský úřad Olomouckého kraje, který podle jeho názoru již neexistuje. Krajský soud reagoval přípisem ze dne 4. 2. 2013, v němž vysvětlil, že došlo k chybě v označení správního orgánu, a v němž setrval na tom, že jednání je nařízeno na 19. 2. 2013 a že žádosti o odročení nevyhovuje. Žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí k nařízenému jednání předvolal. Podáním ze dne 5. 2. 2013 se žalobce opakovaně domáhal odročení jednání, přičemž dovozoval, že žalovaný z důvodu vadného postupu krajského soudu vůbec neví o vedení předmětného řízení. Žalobce byl přesvědčen, že o žádosti o odročení jednání musí soud rozhodnout příslušným rozhodnutím. Žalobce v neposlední řadě požadoval spojení této věci s žalobou z roku 1993 a vyloučení soudkyně JUDr. Bohuslavy Drahošové.

[14] Podáním ze dne 12. 2. 2013 žalovaný omluvil svou neúčast na jednání, přičemž k meritu věci uvedl, že navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout, neboť se ztotožnil s postupem správních orgánů.

[15] Krajský soud v Ostravě rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 19. 2. 2013, č. j. 38 Ad 19/2012 – 400, kterým ji jako nedůvodnou výrokem I. zamítl; dále zamítl výrokem II. návrh na vydání předběžného opatření a výrokem III. nepřiznal žalobě odkladný účinek. V odůvodnění krajský soud uvedl, že zákon o sociální potřebnosti vázal poskytnutí dávky na doložení její „potřebnosti“. Majetkové poměry žadatele vylučovaly přiznání dávky podle tohoto zákona, pokud žadatel mohl své potřeby pokrýt čerpáním dávky důchodového pojištění. V daném případě bylo podle názoru krajského soudu prokázáno, že žalobci byl přiznán částečný invalidní důchod, který však nebyl vyplácen v důsledku chování samotného žalobce, který se odmítl podrobit kontrole zdravotního stavu na Okresní správě sociálního zabezpečení; žalobce proto neměl nárok na dávku podle zákona o sociální potřebnosti. Nespolupráci žalobce krajský soud nemůže důvodně vytýkat správním orgánům, které žalobce poučovaly o správném procesním postupu. Správní orgány tento stav zjistily a dostatečným způsobem jej popsaly ve svých rozhodnutích. Krajský soud rovněž nezjistil, že by ve věci žalobce rozhodovali vyloučení úředníci, neboť žalobce neuplatnil žádné námitky v průběhu správního řízení. K návrhu na vydání předběžného opatření krajský soud uvedl, že tento návrh byl naprosto nekonkretizovaný a neodůvodněný, proto jej zamítl. Tentýž závěr krajský soud zaujal k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

[16] Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2013, č. j. 38 Ad 19/2012 – 400, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 27. 3. 2013, v níž se dovolával kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdil, že rozsudek je zmatečný a paranoidní. Stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči soudkyni JUDr. Bohuslavě Drahošové, která opakovaně rozhoduje jeho žaloby neveřejnými rozsudky, jež vzájemně opisuje. Stěžovatel tvrdil, že bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Nesouhlasil s tím, že se soud nevypořádal s jeho předchozími žádostmi o odročení jednání, spojení věci a vyloučení soudkyně. Dovožoval, že v důsledku postupu krajského soudu žalovaný nevěděl o vedení předmětného řízení. Stěžovatel tvrdil, že řízení bylo na krajském soudě zahájeno již v roce 1993, přičemž o tomto řízení neobdržel žádné informace. V neposlední řadě poukazoval na to, že uplatňuje svá práva podle zákona č. 198/1993 Sb.

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 26. 4. 2013, v němž se ztotožnil se závěry krajského soudu. Pozastavoval se nad tím, že stěžovatel nerozporuje meritum věci, ale pouze proces před krajským soudem. K argumentaci stěžovatele ohledně špatného procesního postupu krajského soudu při informování protistrany žalovaný uvedl, že o předmětném řízení věděl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná (jak ostatně správně krajský soud v poučení napadeného rozsudku uvedl).

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné posouzení věci, zmatečnost řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Stěžovatel sice uplatnil kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), s. ř. s., ale k tomuto důvodu neuvedl žádnou relevantní argumentaci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47). Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl městským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „*zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.*“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[21] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost směřující proti výroku o věci samé není důvodná.

[22] Stěžovatel je toho názoru, že rozsudek je zmatečný, bludný a paranoidní. Nejvyšší správní soud tuto stížnostní námitku vyhodnotil jako důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě.

[23] K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[24] „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení*

nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

[25] V případě napadeného rozhodnutí se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost.

[26] Napadené rozhodnutí dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Ostravě se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil řádně ke všem žalobním bodům a správně zjistil skutkový stav věci, přičemž jasně a stručně vyložil, proč napadené rozhodnutí považoval za zákonné. Krajský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně důvodnosti žaloby. Z faktu, že krajský soud posoudil napadené rozhodnutí jako správné, ještě nevyplývá, že by bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Subjektivní představy stěžovatele ohledně správnosti postupů správních orgánů a správních soudů nemohou zakládat důvod nepřezkoumatelnosti, pokud tyto názory nemají oporu v právním řádu České republiky.

[27] Nejvyšší správní soud dále neshledal naplnění kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v podobě rozhodování ve věci vyloučeným soudcem. O námitce podjatosti směřující proti soudkyni JUDr. Bohuslavě Drahošové Nejvyšší správní soud rozhodl, a to usnesením ze dne 18. 10. 2005, č. j. Nao 25/2005 – 28, z něhož vyplývá, že soudkyně není v projednávané věci vyloučena. Stěžovatel přitom ve své kasační stížnosti ze dne 27. 3. 2013 neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti zpochybňující nepodjatost této soudkyně. Údajné „opisování“ předcházejících rozhodnutí, s nimiž se stěžovatel nemůže obsahově ztotožnit, také neodůvodňuje vyloučení této soudkyně, neboť tímto stěžovatel brojí proti jejímu postupu v předmětném řízení.

[28] Důvodem vyloučení soudce podle ustanovení § 8 odst. 1 věta druhá s. ř. s. je sice to, že se soudce podílel na rozhodování v předchozím soudním řízení, toto ustanovení však míří na situace, kdy dotýčný soudce nejprve rozhodoval ve věci u prvostupňového soudu a následně by rozhodoval o opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v předcházejícím řízení (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 – 18). Vyloučen však není ten soudce prvostupňového soudu, kterému byla věc vrácena z důvodu vyhovění opravnému prostředku (zde kasační stížnosti) podaným účastníkem řízení. Argumentace stěžovatele ohledně vyloučení soudkyně Krajského soudu v Ostravě z důvodu jejího opakovaného rozhodování ve věci (byť se navíc z větší části netýká předmětného řízení) proto není důvodná.

[29] Nejvyšší správní soud neshledává jakékoli pochybení krajského soudu ve vztahu k podáním stěžovatele ze dne 30. 1. 2013 a ze dne 5. 2. 2013. Nejvyšší správní soud z těchto podání nezjistil, že by stěžovatel požadoval výslech svědků nad rámec jeho předchozích návrhů, přičemž požadavek stěžovatele na výslech svědků nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodný, protože předmětem soudního přezkumu stěžovatel učinil to, zda měl nárok na dávku sociální potřeby, přičemž veškeré podklady pro posouzení věci, jež

pokračování

stěžovatel nijak nerozporoval, byly obsaženy v předloženém správním spise. Výslech stěžovatelem navrhovaných svědků (příslušníka Policie České republiky a zaměstnanců správních orgánů) by podle názoru Nejvyššího správního soudu nemohl jakýmkoli způsobem vyřešit právní otázku, a to zda stěžovatel splňoval podmínky pro přiznání dávky sociální potřeby, neboť správní orgány odmítly přiznat stěžovateli dávku sociální potřeby z důvodu stěžovatelovy možnosti uplatnit nárok z důchodového pojištění.

[30] K námitce poukazující na jednání soudu v nepřítomnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že ústavní pořádek České republiky zakotvuje právo účastníků řízení na ústní a veřejné jednání před soudem. Jeho provedení na zákonné úrovni pak představuje ustanovení § 49 s. ř. s. Toto právo však nemůže být vykládáno tak, že pokud se účastník řízení k soudem nařízenému jednání nedostaví, resp. že nedá souhlas k jednání bez jeho přítomnosti, je nutné rozhodnutí soudu vydané při takovémto veřejném jednání zrušit pro nezákonnost s odůvodněním, že bylo vydáno „neveřejně“ (jak nesprávně dovozuje stěžovatel). Jednání soudu se totiž nestává neveřejným z toho důvodu, že se k němu strana řízení (zde stěžovatel) nedostaví. Z právního řádu České republiky nevyplývá, že soud musí jednat pouze za účasti dotčeného účastníka řízení, ale pouze zajistit, aby účastník řízení se mohl jednání soudu účastnit. Pokud účastník řízení nehodlá tohoto práva řádným způsobem využít, tj. dostavit se na nařízené jednání, nelze toto klást k tíži správního soudu.

[31] Z ustanovení § 50 s. ř. s. vyplývá, že nařízené jednání může být odročeno, ale to pouze z důležitých důvodů. Důležitým důvodem pro odročení jednání však není pouhé podání žádosti o odročení jednání s odůvodněním, že účastník řízení žádá výslech svědků, přerušení řízení, případně že mají být jednotlivá řízení spojena. Těmito důvody pro odročení mohou být pouze závažné faktické okolnosti na straně účastníka řízení, které mu brání fyzické účasti na předmětném jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 – 96).

[32] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že v předvolání vyhotoveném soudem dne 28. 1. 2013, jež bylo stěžovateli doručeno dne 30. 1. 2013, je jako žalovaný správní orgán nesprávně označován Krajský úřad Olomouckého kraje. Stěžovatel si tohoto pochybení krajského soudu všiml a reagoval na něj podáním ze dne 30. 1. 2013, tj. byl si vědom, k jaké věci byl krajským soudem předvoláván. Krajský soud své pochybení uznal a omluvil se za něj přípisem ze dne 4. 2. 2013, jenž stěžovatel převzal dne 5. 2. 2013. Od prvního doručení předvolání (byť s nesprávně označeným žalovaným; i tak bylo stěžovateli zjevné, čeho se věc týká, neboť ihned reagoval přípisem ze dne 30. 1. 2013) měl stěžovatel 10 pracovních dnů k přípravě na jednání. Lhůta pro přípravu k jednání proto byla zachována.

[33] Nejvyšší správní soud rovněž nesdílí názor stěžovatele, že by údajné nespojení předmětného soudního řízení s dalšími soudními řízeními vedenými stěžovatelem, jež nadto nejsou stěžovatelem v kasační stížnosti blížeji specifikována, bylo důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu pro jinou vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel totiž přehlíží, že ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. zakotvuje uvážení předsedy senátu ohledně možného spojení řízení. Pokud předseda senátu dospěl k závěru,

že není nutné spojit předmětné řízení s dalšími řízeními, která vede stěžovatel, nejde o porušení procesních předpisů. Nejvyšší správní soud poukazuje na dikci ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého relevantním důvodem nepřezkoumatelnosti může být pouze jiná vada, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že otázka spojení či nespojení několika soudních řízení jakýkoli vliv na zákonnost rozhodnutí správního soudu ve věci samé nemá.

[34] Odůvodňoval-li stěžovatel svůj návrh na odročení jednání námitkou podjatosti směřující vůči soudkyni JUDr. Bohuslavě Drahošové, odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené v tom směru, že neshledává jakékoli pochyby o její nepodjatosti. Na pozdější přípis zcela obdobného charakteru jako dřívější námitka nadto nemuselo být reagováno, neboť k námitkám uplatněným pozdě se v souladu s ustanovením § 8 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží.

[35] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovateli nebylo bráněno v přístupu k soudu a v možnosti předkládat zde své návrhy; tato práva jsou mu garantována ústavním pořádkem České republiky a Krajský soud v Ostravě tato práva stěžovateli neodepřel. Pokud však stěžovatel těchto práv nehodlá řádným způsobem využít, spolupracovat se soudem a není ochoten se k jednání dostavit, přičemž tento přístup odůvodňuje zástupnými a lichými důvody, nelze toto klást k tíži soudu.

[36] Tvrdí-li stěžovatel, že žalovaný ve skutečnosti nevěděl, že je s ním vedeno předmětné řízení, Nejvyšší správní soud odkazuje na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti ze dne 26. 4. 2013. Stěžovateli byla známa procesní obrana správních orgánů, resp. žalovaného, neboť jeho zástupce Mgr. František Drlík se seznámil se spisem dne 2. 1. 2013. Jelikož podání žalovaného ze dne 12. 2. 2013 obsahující pouze odkaz žalovaného na předcházející vyjádření bylo krajskému soudu doručeno až 13. 2. 2013, tj. 6 dnů před nařízeným jednáním, nemohl krajský soud z časových důvodů zajistit jeho přeposlání žalobci. Vzhledem k jeho obsahu odvolávajícímu se na předcházející vyjádření Krajského úřadu Olomouckého kraje neshledává Nejvyšší správní soud pochybení v tom, že nebylo stěžovateli zasláno, neboť neobsahovalo jakoukoli argumentaci vztahující se k věci a rovněž krajský soud z něj nijak nevycházel.

[37] Tvrdí-li stěžovatel, že řízení bylo zahájeno před Krajským soudem v Ostravě již v roce 1993, nemůže Nejvyšší správní soud této velmi obecné a nekonkrétní námitce přisvědčit, neboť není zjevné, jaké řízení vedené před krajským soudem má stěžovatel na mysli. Dřívější řízení nadto ani nemohlo být proti napadenému rozhodnutí vedeno, neboť předmětný spor se týká posouzení toho, zda stěžovatel splňoval podmínky pro přiznání dávky sociální potřeby v řízení zahájeném na jeho návrh ze dne 5. 4. 2005.

[38] Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[39] Dovolává-li se stěžovatel toho, že uplatňuje svá práva podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o protiprávnosti komunistického režimu“), a podle prováděcích předpisů k zákonu o protiprávnosti komunistického režimu, neshledává Nejvyšší správní

pokračování

soud tuto argumentaci přiléhavou. Napadená rozhodnutí se totiž týkala toho, zda žalobci náleží dávka podle zákona o sociální potřebnosti. Nejvyšší správní soud v zákoně o protiprávnosti komunistického režimu neshledává jakýkoli podklad pro to, aby správní orgány v případě dávky sociální potřebnosti přihlédly k jiným skutečnostem, než které jsou uvedeny v tomto předpisu. V napadeném rozhodnutí nebyl zákon o protiprávnosti komunistického režimu, případně jiné předpisy týkající se vypořádání se s komunistickou minulostí, použit. Argumentace stěžovatele ohledně zákona o protiprávnosti komunistického režimu a prováděcích předpisů se proto zcela míjí s předmětem soudního přezkumu – s napadeným rozhodnutím.

[40] K výroku II. tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že kasační stížnost ze dne 27. 3. 2013 proti výrokům č. II., III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 2. 2013, č. j. 38 Ad 19/2012 – 400, je nepřipustná, neboť těmito výroky krajský soud nevyhověl žádosti stěžovatele na vydání předběžného opatření, resp. nepřiznal žalobě odkladný účinek. Rozhodnutí o předběžném opatření ve smyslu ustanovení § 38 s. ř. s. je rozhodnutím soudu dočasné povahy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 – 35). Charakter rozhodnutí dočasné povahy má i rozhodnutí soudu o odkladném účinku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 – 172). Smyslem obou rozhodnutí je přechodná úprava poměrů účastníků do pravomocného skončení předmětného řízení. Kasační stížnosti proti rozhodnutí o předběžném opatření a rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě jsou proto nepřipustné podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.; kasační stížnost je proto nutné proti takovýmto rozhodnutím odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[42] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému však nelze podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat právo na náhradu nákladů řízení ve věci týkající se pomoci v hmotné nouzi, ačkoli byl procesně úspěšný.

[43] Jelikož stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 4 Ads 7/2012 – 12, ustanoven zástupce, Mgr. František Drlík, advokát, Nejvyšší správní soud musel podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. rozhodnout o jeho odměně za zastupování. Protože Mgr. František Drlík v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný právní úkon ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že mu nepřiznal žádnou odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu